

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES LEROY

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

—'Η ψυχρή κι' ανάποδή σου μέρα, δεκανέα !...

μα να ξαναγορήσι ! Είπε καλός φαντάρος ο Τραμπλέν... Δέν μπορεί περισσότερο να σκεπασί την άπουσία αυτή ο δεκανεύς Βερδούρ... —Σατρισι, και καλό να μοιγής, δεκανέα τού διαλόγου... Είχε άδεια ο φαντάρος Τραμπλέν ; —Μάλιστα, λοχαγι μου ! μουρμουρίζει τρομαγμένος ο Βερδούρ. Είχε και παραιχη... Είκοσιτεσσάρων ώρών μάλιστα... —Και βέβαια «φρώ», σατανά... Ξαναξεφωνίζει ο λοχαγός. Μήπως άκουσε να σου έπω έχρόνων ; —'Οχι, λοχαγι μου ! μουρμουρίζει πάλι ο Βερδούρ συγχαμένος. —Είπε καλός φαντάρος ο Τραμπλέν ; —Μάλιστα, λοχαγι μου... Ούτε δυό μέρες περιορισμό δέν έχει ως τώρα...

—'Αι' είνε θαυμάσιος, λοιπόν... Τότε, γιατί δέν ηρθε ακόμα από την άδεά του ; —'Ο Βερδούρ τάχασε. Μήπως ήξερε κι' αυτός γιατί δέν φάνηκε ακόμα από την είκοσιτετρώρω άδεια του ο Τραμπλέν ; Νά πη στον λοχαγό του : «Λοχαγι μου, όσο ξέρετε σεις, άλλο τόσο κι' εγώ », δέν τολμούσε. Δέν ήταν από κείνους ο λοχαγός Σκρονιονιέ, πού δέχονται τέτοιου είδους διαφωτισεις στις άποριές τους. Προτιμάει λοιπόν να τόν φωτίση διαφορητικά, λέγοντάς του : —'Ιως να μίν έχη μαζί του ρολόγι, λοχαγι μου ! —'Ανάει όμως ο Σκρονιονιέ αναπάντεχα και ουλιάζει : —'Η ψυχρή κι' ανάποδή σου μέρα, δεκανέα !... Τι λές, μαρξ ;... Ρολόγι χρειάζεσταν έ Τραμπλέν, για να ιδή πως 24 ώρες δέν μας κάνουν πέντε μέρες ;... Στο μεξέ με πήρες, μωρέ δεκανέα ;... —'Οχι, λοχαγι μου, Θεός φυλάξει !... "Αν σταμάτησε όμως και τόν ρολόγι του και δείχνει έλο την ίδια ώρα, πως θά τόν πάρη πρέφα ο Τραμπλέν ; —'Σκόσι, δεκανέα, σκάσε !... "Ακόμα τόν ίδιο κοπανός ;... —'Ο Βερδούρ σφίγγεται, κοκκινίζει και δέν βγάξει άχνα. "Ο Σκρονιονιέ τόν κυττάει παρανενημένος, τόν σκονταίνει βίαια και ξεφωνίζει : —'Εξάπαντος βάλθηκες να με τρελλάνης σήμερα, βρε παιδι μου... Για να σκάσης σφίγγεσαι έτσι ;... Τι διάλογο μοιρθε να σου άσω τή σαρδέλλα, στους προδιβασιούς των δεκανεύων ; —'Ο Βερδούρ ξεσφίγγεται, μα πάλι στέκεται βουδός σαν ψάρι. "Απελάζεται ο λοχαγός του, χειρονομεί βίαια και ξαναλεί : —'Αίντε να μου κουρφέεσαι, τενεκέ !... Κι' άμα ορθή εκείνο τόν γαϊδούρι, ο Δουπέν, να τόν πās στο πειθαρχείο κατ' εϊθέριαν !... —'Τόν λέν Τραμπλέν, λοχαγι μου... "Αλλος είνε ο Δουπέν... —'Τόσο τόν χειρότερο, λοιπόν... "Ετσι λέστον χωρητισματα από μένα, αϊτονοού τού διάλογο - Δουπέν !... —'Ούτε Δουπέν τόν λένε, λοχαγι μου... Λέγεται Τραμπλέν ! —'Εξάλλος ο Σκρονιονιέ άφρίζει και ουλιάζει : —'Νά φάν ή καρακάζες κι' εσένα και τόν Τραμπλέν και τόν Δουπέν σου !... Νά πās να πής αϊτονοου τού λιποτάχτη, πως θά τόν σπασίω στη φυλακή μόλις μου ξεπροβάλλει στο λόχο... "Ακούς ;... "Αίντε, λοιπόν, κουνήσου !... —'Εύχαριστός θά τού τά πώ, λοχαγι μου... Μόνο πού... πού είνε λιγάκι δύσκολο, δηλαδή... γιατί... γιατί δέν είνε στο λόχο ο Τραμπλέν !... —'Λίγο μ' ενδιαφέρει αυτό, δεκανέα... Κύταζε, κοψε τόν λαμό σου, άμόλα ξαγάρια να τόν βρούν, αλλά αυτό πού θέλω πρέπει να γίνει... "Αλλιώς θά σέ χοροστηθώ εσένα στο ταφι !...

'Ο λόχος είνε ανατατωμένος. 'Ο φαντάρος Τραμπλέν, τής ένομοτίας τού δεκανεύς Βερδούρ, είχε πάρει είκοσιτετρώρω άδεια κι' έφυγε.

"Ισαμε δώ καλά. Τό ότι έφυγε ο Τραμπλέν με άδεια είκοσιτετρώρω, δέν ήταν καταπληκτικό. Καταπληκτικό όμως ήταν ότι πέρασαν πέντε μέρες δίχως αϊτόν.

"Υστερα απ' τή καθηνοχαστικά αυτά λόγια, ο λοχαγός Σκρονιονιέ κάνει κανονική μεταβολή κι' άφηνει τόν άτιχο Βερδούρ δλότελα σαστιομένο. Κι' εκείνος ψυθούζει λυπητερά :

—'Άλλος μελάς έτούτος ! Πού στον κόρακα νέβρω τόν Τραμπλέν, για να τού πώ τή δσα μουπε ο λοχαγός μου ;...

'Ο τόπος δέν τόν χωράει. "Αρχίζει βολλίτισης νευρικές έδώ κι' εκεί, βρίζει και φτύνει, μα ο Δουπέν—Δουπέν—Τραμπλέν δέν φανίνεται πουθενά στον όρίζοντα, για τή κακή του τύχη.

Μήπως άραγε πνίγηκε ; Μήπως αϊτοκτόνηος ; Μήπως κανένα βράδυ —απ' τή περιφημία εκείνα βράδια τού μεθυσίου και τής κραπάλης—ό γλεντζές κι' επιτήδειος Τραμπλέν μέθωσε κι' έπεσε στον Σκρονιόνα από καμιά άπροσεξία ;

Στήν τελευταία αυτή σκέψη του ο Βερδούρ νοάθει μα άόριστη έλπίδα να θεμαίνη τήν συγχυσμένη ψυχή του. "Αν ; "Αν ; "Αν ήταν πνιγμένος ο Τραμπλέν, δια θά τελειώων θαναμάσια, δίχως τιμοφίες και γρογνίες απ' τόν άνυπόφορο Σκρονιονιέ.

Τρέχει παρευθός ο Βερδούρ στο θάλαμο του, βάζει τή στολή έξόδου και τρέχει κατευθειαν στη Μόργκ. Έπάνω στα μαρμάρια τραπεζάσια τού πενήμιου αυτού κτιρίου σειρές από πτώματα άγνώστον πνιγμένων ή διαμελισμένων περιμένουν τήν αναγόρισσι και τήν παραλήψι τους από άγνοήστας ; οικείους.

"Ανατριχισμένος απ' τόν θέμα, ο άφελής Βερδούρ περνάει άργά —άργά μπρός απ' τή μακάβρια αυτή παράταξι, μουρμουρίζοντας άσυναίσθητα, ενώ ψάχνει με τόν μάτι :

—'Αν τόν φωτίσε ο Θεός να πνιγή, θά τόν εύρισκα τώρα τόν Τραμπλέν και θά ήσυχάζα από τόν λοχαγό μου... Μα πού τέτοια τύχη ;... Πούος ξέρει πού μεκαρπώνει ξενονιαστα ο άρχιεός, ενώ εγώ τόν ζητάω έδωμέσα !...

Σέ μιιά στιγμή πνιάζεται. "Ανάμεσα στους πνιγμένους τού φαίνεται πως κάποιος μοιάζει με τόν άπολωλός εκείνο πρόβατο και παρευθής λαχταρισμένος τρέχει στη γραμματεία τού ιδρύματος.

'Ο γραμματεός, ένα στρωπό γεροντάκι, τόν υποδέχεται με τήν απαιτομένη στον βαθμό τού Βερδούρ προθυμία και τού λέει :

—'Ε, βρήκες κανέναν δικό σου, κύρ - δεκανέα ; —'Ετσι μωφ φαίνεται, μα δέν εμαι βέβαιος... άπανταίε δισταχτικά ο Βερδούρ. Τραμπλέν τόν λένε αϊτόν πού ζητάω... Μήπως τόν ξέρετε έοίς ;

—'Μά, παιδι μου, έσύ πρέπει να τόν ξέρης καλύτερα από μένα... Μονάχα οι δικοί τους ξέρονον τους άτιχους πελάτες μας... "Αδελφός σου ήταν ;

—'Οχι... Μονάχα συνάδελφός μου... Φαντάρος, δηλαδή, ενώ εγώ εμαι δεκανέας... —'Α, ναί... Τά σέβη μου, κύρ - δεκανέα... Μα καθώς βλέπω, κανέναν στρατιωτικό δέν ύπάρχει ανάμεσά τους...

—'Δέν έχι να κινή... "Οταν μεθάει ο Τραμπλέν, βάζει πάντα τή πολιτικά του... —'Ωστε ; Μήπως έχι τότε κανένα ιδιαίτερο σημάδι, καμιά ούλή, παραδειγματός χάριν, πού να τόν κινή εύκολογώριστο ; Τά σημειώνει ο γιατρός αυτά στο βιβλίο κι' έτσι θά μπορούσαμε να τόν βρούμε στο γραφείο, μη και σέ περτάει τόσο τόν φανικό δξύ τής σάλλας...

—'Σημάδι... Μμμμ... Σημάδι ; μουρμουρίζει μηχανικά και σκεπτικός ο Βερδούρ. "Α, ναί... Ομιμία ένα από δαίτα... Φταρνίζεσταν κάθε λίγο ο τζερεμές, λές και τού οίχνανε στα μούτρα διαρκώς ταμπάκο !...

—'Γέρον άνθρωπο και να με κοροιδεύης, δέν τόν περιμένα από σένα, πού εμαι και βαθμιορός... Ντροπή σου, καϊμένε ! ξεφωνίζει άγανακτισμένο τόν γεροντάκι, και γυρίζει παρευθής τής πλατές στον κατάπληκτο Βερδούρ.

Κι' εκείνος ο καϊμένος, μη νοιάθοντας τίποτε απ' τή στάσι τού γραμματεώος, σταυροσκοπείται και μουρμουρίζει :

—'Ολοι τους τρελλάθηκαν σήμερα... Κι' ο λοχαγός μου, κι' ο Τραμπλέν κι' έτούτος ο ξεμωραμένος, κι' ο κόσμος έλος !... "Ας πάω καλύτερα στο λόχο, κι' έτι βρέξει άς κατεβάσει !...

Μά δσο πλησίαζε στο λόχο και θημόταν τόν λοχαγό του, τόν Σκρονιονιέ, τόσο και λυγίζαν τή γονάτα του. Μονολογεί λυπητερά :

—'Τι θά σου κόσιζε, μωρέ παλιο - Τραμπλέν, να πνιγώσουν ; Θά ήξερα τουλάχιστον πού βροίκεσαι, θά σούλεγα τή δσα μουπε ο λοχαγός μου και θά ήμουν ήσυχος ποτέ... "Ενώ τώρα πως θ' άντικρύσω πάλι τή μούρη τού Σκρονιονιέ ;

Στήν είσοδο τού στρατάνα άνταμώνεται —δ, τού θαύματος ! — φάτος με φάτος με τόν Τραμπλέν. Λαχταρισμένος, τριβόντας τή πιάτα του απ' τόν ξαφνικό, τού φωνάζει :

—'Μωρέ Τραμπλέν !... Είπε ο λοχαγός μας

—Φταρνίζεσταν κάθε λίγο ο τζερεμές, λές και τούστρωσαν στα μούτρα ταμπάκο !...

